

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. D. Henr. Harphii Theologi Ervditiss. Ordinis
Minorvm, Ac Rervm Divinarvm Contemplatoris eximij.
Theologiæ Mysticæ Libri Tres**

Henricus <Herpius>

Coloniæ, 1611

De intentione triplici recta, simplici, & deiformi, deque oratione vocali.
Cap. XXIII.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37362

Quæstio
priuata.

Galat. 6.

Sanctitas
ubi quæ-
renda.

Iob 1.

Rectus quis.

quia sapientiam Dei concupiscit; consequenter in gulositatem, quia
quæsiuit, illiciti saporis delectamentum: & post hæc accendebatur lu-
xuria: ita etiã qui ad exercitiũ trahitur naturali amore duntaxat: quã-
tumcunque altum, & nobile illud esse videatur, etiam si hominem in
mentis excessum faciat peruenire, licet etiam magna videre, & visio-
nes habere sibi videatur, tamen totum est ad suam damnationẽ, quia
cadit etiam in prædicta quatuor peccata. Primò in propriam compla-
centiã, & inanem gloriam, putans *se aliquid esse, cum nihil sit*. Secundo
in cupiditatem, quia ex curiositate inardescit ad recipiendum à Deo
notitiam in spiritualibus, & illuminationem per reuelationes, visões,
& intellectum internum. Tertio in gulam, quia per desiderium vo-
luptatis quærit in affectu sensuali experimentales, & sensuales sapores
ac dulcedinem ad quiescendum in ipsis, & eiusdem fruendum: & ad
hunc finem ordinat omnia sua exercitia, & studium deuotionis. Post-
quam autem hæc adeptus fuerit, cadit in spirituale adulterium: quia
in huiusmodi sensuali oblectatione, & voluptate ponit finem suæ de-
uotionis, & illic requiescit. Ex isto potes aduertere, multos esse in acti-
ua vita pariter & contemplatiua, quibus apparet quòd ad magna ex-
ercitia, & sanctitatem peruenerint, & tamen per amorem naturalem
miserabiliter decepti manent, & suffocati, ignorantes, & non aduertẽ-
tes hæc spiritualia peccata. Idcirco debet homo quærere sanctitatẽ nõ
in sensibili deuotione, nec in frequenti exercitatione; sed in contem-
ptu, & mortificatione sui ipsius, sicut supra edocui, & etiam in recta
intentione, quæ sola discernit inter veros, & falsos Dei ministros. Signũ
intentionis rectificatæ est spiritualis læticia in aduersis, sicut dicit Ori-
genes in Cantica: Non inueni verius signum boni hominis, quàm si
inter arumnas, & aduersa fert dulcedinem mentis ex frequentia so-
bria exultationis & læticia. Hoc enim signum denotat immobilitatẽ
mentis in aduersis & prosperis: quæ immobilitas est signum intrinse-
cum rectæ intentionis, quæ in nullo seipsam quærit, sed tantum Deũ:
& tam bene (imò magis) inuenitur in aduersis, quàm in prosperis.
Vnde B. Gregorius dicit super illud verbum Iob, *Erat vir simplex, &*
rectus: Rectus est ille, qui in aduersis non frangitur, qui ad temporalia
non inclinatur, qui ad superiora totus erigitur, qui diuinæ voluntati
totus subijcitur. At ista intentio licet rectificata sit, ad perfectum tamẽ
decorem nondum peruenit: quia adhuc in actiua vita consistit, & circa
multa est occupata, quamuis solum propter Deum. De quo Bernardus
super

super Cantica dicit, quod in aliud tendere quam in Deum, & tamen propter Deum non est otium Mariæ, sed Marthæ negotium. Absit autem, ut quæ huiusmodi est, quicquam illam dixerim habere deforme, nec tamen ad perfectum affirmaverim venisse decorem, quippe quæ adhuc sollicita est, & turbatur erga plurima, & non potest terrenorum astutum vel tenui pulvere non respergi: quem tamen citò, facileq; deturget vel in hora sanctæ deuotionis casta intentio & bonæ conscientia interrogatio in Deum. Secundus gradus dicitur intentio simplex, quæ est Deo magis vnita sine medio, & dulcius allicitur & trahitur odore boni increati. Et spectat ad hominem contemplatiuum, procedens ex actiua voluntate per experimentalem gustu spiritus: quia experimentalis gustus vel odor æterni boni facit hominem cuncta contemnerè, nec in aliquo alio intentionem eius quiescere finit, præterquam in solo Deo sine medio: quoniam in tali experientia intentio non ambulat, sed currit. Dicit autem Bernardus libro de Precepto & dispensatione; quod ad hoc, ut intentio sit simplex, duo requiruntur; scilicet amor boni in intentione, & veritas in electione. Et ratio huius est, quia charitas dirigit intentionem ad omnia, quæ deseruiunt ad desideratum finem, qui est Deus ipse, & illi arctius vnitur, cum in omnibus vnum finem intendit, ad vnum finem tendit, & omnia, quantum potest, cum illo vnire querit. Veritas autem in electione, non finit hominem errare in querendo hunc finem: aliàs (prout inquit Bernardus) quomodo oculus intentionis esset simplex cum ignorantia veritatis, cum qui bonum diligit, malum nescius agit? Quando verò ista duo simul sunt, amor boni & cognitio veri, tunc est intentio simplex: quia veritas non finit hominem extra viam errare, & charitas nõ finit eum quiescere, antequam seipsum & omnia eleuauerit (per intentionem) in finem qui Deus est. Hæc intentio est *oculus ille simplex qui totum corpus bonorum operum lucidum reddit*. Ipsa est amorosa inclinatio spiritus in Deum, illuminata diuino lumine, in se retinens tres virtutes Theologicas, fundamentum internum existens totius vitæ spiritualis, distractas animæ vires omnes recolligens in vnitate spiritus, & spiritum Deo vnens in vnitate amorosi influxus. Hæc est differentia inter intentionem rectam & simplicem, quia recta intentio omnia facit propter Deum, sed non querit in omnibus Deum, hoc est, eius exercitium magis est externum in exterioribus virtuosis operibus, quam internum tendens in Deum, quamuis propter eum omnia facit: idcirco

Lucæ 10.

* aliàs deuotionis.

Intentio simplex.

Intentioni simplici duo necessaria.

Math. 6.

* Aliàs redit: in Deum.

in corde ipsius magis impressa sunt imagines operum, quam Deus, propter quem ipsa facit. Intentio vero simplex quarit etiam in exterioribus operibus simplicitate cordis, puta habere semper, sine imaginatione operum, simplicem amorem fluxum in Deum, supra omnem multipliciter, distractionem, & inquietudinem. Et istud contingit in exterioribus pariter & interioribus exercitijs. Exempli gratia, de interiori exercitio, in quo quia subtilius est, difficilius istud notari vel intelligi potest. Sint duo homines, vnus in actiua vita cum recta intentione, alter in contemplatiua vita cum simplici intentione, & orat ambo pro amicis, cognatis, viuis & defunctis, & pro tota sancta Ecclesia: Ille, qui est in vita actiua cum intentione recta, inter orandum non valebit se perfecte nudare ab omnibus imaginibus, praesertim illorum, pro quibus orat: sed ille, qui est in contemplatiua vita cum simplici intentione, amicos, cognatos, viuos, defunctos, & totum corpus sanctae Ecclesiae vnico simplici intuitu amore in cor suum trahet, & quasi vnico contuuiu mille millia hominum in momento comprehendet: & hoc ideo, ne sensus sui dispergantur, aut ad extraneas cogitationes trahantur. Quo facto, statim eundem oculum simplicem dirigit in Deum, tanquam in diuinum speculum, in quo omnes homines contemplabitur, vt in origine, vnde effluerunt: & hoc modo orabit pro eis, quia tunc creaturae nullum medium inter Deum & animam efficient, praesertim si anima didicerit, & exercitata sit in amorosa illa aspiratione, de qua infra loquar. Hic est etiam sciendum, quod orationes vocales, quae magis frequentantur in actiua vita, effundi debent vigoroso affectu Deum laudandi, confitendi, gratias agendi, honorificandi, & petendi virtuosa quaeque, pro se, & ceteris hominibus, quousque ignis amoris accendatur in vi concupiscibili, & tunc oratio vocalis est relinquenda, ratio nudanda ab omni multiplicitate, ne impediatur spiritualem ascensum, & spiritus continuis spiritualibus sursum actionibus in Deum est eleuandus. Quia sicut triticum cum palea in vno acervo pariter congregantur, quousque triticum trituratione pargetur, & palea proijciatur in pabulum iumentorum: ita oratio vocalis reputata est vt palea, & tam diu seruari debet, quousque vera deuotio instat tritici excutiatur: quo facto proijcienda est pro indigentia & in pabulum virium nostrarum bestialium. Vltimo est etiam notandum, quod quamuis Deus sit finis intentionis simplicis in omnibus, & vltra hoc tendat in Dominiolum solum immediate, quantum potest, & hoc propter ipsum, attamen Deus non est totaliter finis eius, sed etiam propter se-
ipsam

Oratio vocalis quomodo fiat.

ipsam facit, quærens spiritualiter consolari multis modis, quamuis Deus sit principalis intentio. Et si forte quidam sint, qui videantur istud non quærere, paucissimi tamen tam voluntarij sunt ad derelictionem; hoc est, ad diuinæ consolationis & internæ sensationis subtractionem, sicut ad affluentiam earundem gratiarum: quia nondum plenè sibiipsis mortui sunt ad perferenda quæcumque aduersa, nisi cõsurgant ad perfectiorem intentionis gradum.

Tertius gradus vocatur intentio deificata: quia totaliter est amore finis æterni attracta, absorpta, & deiformis effecta. Et hæc propriè est beatorum in gloria, & elicitur à voluntate affectata deiformiter. Quidam tamè in statu viæ in tantum amore inebriantur in spiritu, quòd totis præcordijs intentionem hanc attingere cupiunt, & elaborare non cessant, vt in hac lachrymarum valle felicem hanc deificationem seu deiformitatem assequi mereantur, de qua dicit Bernardus lib. de diligendo Deum: Deificatio, id est, amor vel intentio hominem deificans, hoc est, deiformem faciens, nihil relinquit in voluntate admixtum vel proprium, sed totum per intentionem dirigit in Deum. O pura & deificata, id est, deiformis, intentio voluntatis, eò certè deificatio & purior, quòd in ea de proprio iam nihil admixtum relinquitur: eò suauior ac dulcior, quòd totum diuinum est quod sentitur: sic enim affici, deificari est. Sed hæc deificatio hinc poterit inchoari, in æterna verò vita perficietur, vbi sic omnem in Sanctis humanam affectionem quodam ineffabili modo necesse erit à semetipsa liquefcere, & deficere, atq; in Dei penitus transfundi voluntatem. Manebit quidè propria substantia, sed in alia forma, alia gloria, aliaq; potentia. Alioqui quomodo *omnia in omnibus erit Deus*, secundum quòd Paulus dicit, si in homine de homine quicquam supererit?

De vera dilectione, qua Deo per tres gradus in actiua vita unimur.

Cap. XXXIII.

Secundò principaliter cõsurgimus & unimur Deo dilectione præcipua, charitatis igne inflammata. Quod fit, cum quis in omnibus actibus suis rectè intentionem habens, seipsum totaliter per amorem inclinat super pectus Domini. Vnde S. Dionysius in libro de diuinis nominibus dicit: *Vnus est amor increatus, qui sua supersubstantiali & vniuersali appetitione ingignit amorem creatum omnibus rebus: qui amor creatus, est quædam inclinatio & cõordinatio amanti ad bonum amatum. Est enim amor connexio & vinculum, quo*

Yyy 4. Deus.

Intentio deiformis.

* Alias deificata.

1. Cor. 13.

Cap. 4.

Amor g. d.